

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quaestio. 1. Vtrùm Deus ist omnino immutabilis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

præfens illis actio, qua necessariò dependent à Deo titulo creaturarum; ibique Deus dicitur esse per potentiam, vbi præfens est eius actio, iuxta dicta supra quæst. 3. Non esset autem; quia Deus non potest quidpiam operari sine agere, nisi in aliqua parte integri spatij localis, in quo præfens est; eo quòd omnis actio eius necessariò debet ipsi esse præfens iuxta doctrinam supra statutam disput. 5. quæst. 13. atque etiam in hac disputat. quæst. 1. Nec mirum, quòd ex dicta hypothese duo sequantur contradictoria; cum sit impossibilis, vt dicebamus proposit. 1.

Propositio 3.

Ex hypothese, quòd creaturæ existentes nullibi essent, Deus per præsentiam & esset in illis, & simul non esset.

Quia esse Deum in creaturis per præsentiam iuxta communioem explicationem exhibitam, & amplexatam à nobis supra quæst. 3. præter intuitionem earum inuoluit etiam in suo conceptu reali præsentiam Dei in creaturis per suam substantiam. Ex dictis autem circa proposit. 1. constat, fore, vt Deus esset, & simul non esset præfens creaturis per suam substantiam ex hypothese, quòd illæ nullibi essent. Vnde consequenter efficitur, vt sequatur etiam ex eadem hypothese, fore Deum, & simul non fore in creaturis per præsentiam, vt nostra propositio fert. Ex quibus patet, in quo defecerint, quod attinet ad quæstionem præsentem, Auctores citati.

QVAESTIO IX.

Verum Deus ratione sua immensitatis aliquo modo sit præfens tum negationibus rerum non existentium, tum earum veritatibus quiditatiuis.

180 **Q**uæstio hæc breuissimè, facillimèque resoluenta venit, suppositis dictis in præcedentibus, atque etiam dictis supra disput. 5. quæst. 9. & 10. Cum enim ex dictis in præcedentibus constet, Deum ratione suæ immensitatis in toto omnino spatio locali circumquaque infinitò, atque adeò in omnibus omnino locis imaginarijs esse præsentem. Et consequenter, non posse non esse eum præsentem intimè omnibus rebus in quibusuis partibus talis spatij, in quibusuisque subinde talium imaginariorum locorum existentibus. Eademque planè ratio sit de cæteris veritatibus seu posituis, seu negatiuis in ipsis partibus spatij, sine locis imaginarijs quoquo modo habentibus esse. Conficitur planè, Deum omnibus omnino veritatibus existentialibus negatiuis, & quiditatiuis absolutis; necnon conditionatis tam quiditatiuis, quam existentialibus intimè ratione suæ immensitatis esse præsentem, in ijs scilicet omnibus partibus spatij localis, in ijsque subinde omni-

bus locis imaginarijs, in quibus illæ aliquo modo præfentes sunt iuxta doctrinam stabilitam dictis quæst. 9. & 10. disput. 5. In quo amplius non oportet morari.

Vnum hic infero ex vniuersali doctrinà datà quæst. illa 10. Deum non solum quatenus existentem dici cum omni proprietate esse vbique, siue in omni spatio locali: sed etiam quiditatiuè conceptum cum præcisione ab existentia vbique siue in omni spatio locali posse dici esse. Tamen loquutio hæc minus propria sit iuxta dicta ibi de præfentia vbique veritatum quiditatiuarum rerum non existentium, aut etiam ab existentia præscindentium.

DISPVATIO VII.

De Immurabilitate Dei.

Merito disputationem hanc præcedenti annectimus; quia præcipua pars, & magis stricta immurabilitatis Diuinæ in importenti mutandi locum ipsius immensitati annexa posita est.

QVÆSTIO I.

Verum Deus sit omnino immutabilis.

Suppono primò, immutabile dici id, quòd mutari impotens est. Sicut mutabile è contra id, quòd mutari est potens. Vt enim mutabilitas, qua dicitur subiectum aliquod mutabile, potentia est talis subiecti ad mutationem ipsius passiuam, (hoc est per verbum passiuum, significabilem), qua, dum adest, mutari dicitur; ita è contra immutabilitas, qua dicitur subiectum aliquod immutabile, impotentia est eiusdem ad hoc, vt passiuè mutetur. Vnde, quot sunt excogitabiles mutationes passiuæ alicui subiecto impossibiles, tot sunt immutabilitates in ipso excogitabiles, tot ve modis ipsum potest immutabile excogitari.

Suppono secundò ex dictis supra disput. 5. quæst. 5. omnes excogitabiles mutationes passiuas (hoc est per verbum passiuum significabiles) ad duo capita reuocari; nempe ad mutationem propriè dictam, qua subiectum existens per eam mutabile transit successu temporis ab vno extremo à se distincto ad aliud etiam à se distinctum, idque vel acquirendo, vel amittendo aut aliquid in se receptum, aut aliquid completium sui; & ad mutationem minus propriam, qua subiectum etiam successu temporis transit à non existente ad existens, vel vice versà, prout latius loco citato explicatum est. Recognoscantur scripta ibi. Vnde patet, illud subiectum venire dicendum immutabile omnino, quòd nullà ex dictis mutationibus mutabile est.

Propositio I.

3. De fide est, Deum omnino esse immutabilem.

Primò enim, Deum esse immutabilem secundum substantiam, mutatione scilicet minus propria faciente transire subiectum de non esse ad esse, aut è conuerso, constat ex illo Psal. 101. Sicut operatorum mutabis eos, & mutabuntur. Tu autem idem ipse es, & anni tui non descient. Vt docet August. lib. de naturâ boni contra Manichæos cap. 24. necnon ex omnibus scripturæ locis, quibus Deus sæpe asseritur aut immortalis, aut semper, & in æternum permanens, aut etiam ab æterno existens. Constat item ex eo, quòd Deus per essentiam, atque adeò incommutabiliter est iuxta illud Exod. 3. Ego sum, qui sum. Vnde ex hoc loco colligunt Patres, Deum diuinam immutabilitatem habere. August. enim, lib. de naturâ boni aduersus Manichæos cap. 19. ait: Verè enim ipse est: quia incommutabilis est, & sermon. de rubo Moyf. qui est 17. de diuersis. Ergo incommutabilis Dei isto vocabulo se dignata est intimare; Ego sum, qui sum. Smiliaque habet lib. 5. de Trinit. cap. 2. & lib. 2. de moribus Manichæorum cap. 1. Et Anselm. in Prologo. cap. 22. Tu solus, inquit, Domine es, quod es, & tu es, qui es: nam in quo aliquid est mutabile, non omnino est, quod est. & mox. Tu verò es, quod es: quia, quidquid aliquando, aut aliquo modo es, hoc totus, & semper es. Pariterque ad rem loquuntur Eusebius lib. 11. de præparat. Euang. cap. 6. Fulgent. de fide ad Petrum cap. 7. Isidor. lib. 7. Etymol. cap. 1. & Gregor. homil. 2. in Ezechielem circa finem.

4. Secundò, Deum esse immutabilem secundum accidentia intrinseca, mutatione videlicet propria commemoratâ, specialiter videtur constare ex illo Numer. 25. Non est Deus, quasi homo, ut mentiatur; nec, ut filius hominis, ut mutetur. Ex illoque Iacob. 1. apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio. Docentque vnanimiter Patres. Hilarius enarrat. in Psal. 2. dicens, Beata illa, perfecta, æternaque virtutis bonitas non patitur conuersionem, nec demutatur ex alio in aliud motu accidentis. August. lib. 5. de Trinit. cap. 2. Alia essentia, vel substantia accipiant accidentia, quibus in eis fiat vel magna, vel quantacunque mutatio. Deo autem aliquid huiusmodi accidere non potest: & ideo sola substantia, vel essentia, que est Deus, incommutabilis est. Origen. homil. 23. in Num. ante medium. Aliena porro est diuina natura ab omni passionis, & permutationis affectu. Similia habent Anselm. in Monolog. cap. 24. Hugo Victorin. lib. 7. eruditionis Didalcalicæ cap. 20. & alij.

5. Tertiò vtraque dicta, atque adeò omnimoda immutabilitas Dei constat ex illo Malachiæ 3. Ego enim Dominus, & non mutor. Fortasseque etiam ex alijs commemoratis scripturæ locis. Et definitur in Concilio Lateran. sub Leone III. prout habetur in cap. Firmiter de summâ Trinitate, & fide catholica; ibi, Vnus solus est verus Deus æternus, immensus, & incommutabilis. Traduntque vniformiter Patres. Pulchrè Dionys. cap. 9. de diuinis nominibus, Idem supersubstantialiter æternum est, inueterabile, in se ipso manens, semper secundum eadem, & eodem se habens modo, omnibus eodem modo præsens, ipsumque secundum se ipsum in se ipso firmiter, & intemeratè in pul-

cherrimis excellentis identitatis finibus collocatum, immutabile, casui minime obnoxium, forte, & constans, inuariabile, impermixtum, immateriale, simplicissimum, nullius egens, quod augeri, minuique non possit. Et Nylenus lib. de oratione versus finem, Qui ad omnem mutationem firmus, & immobilis est. Qui non potest reperire melius, in quod transeat. August. lib. 1. de moribus Ecclesiæ cap. 10. Iam verò aliquid substantiæ, atque nature (scilicet Diuinæ) commutationem, vel conuersionem aliquo modo pati posse, si quis opinetur, miræ dementia, impietatisque damnabitur. & epist. 102. Illud in his maxime cauendum est, ne cuiquam Dei natura commutabilis, & conuertibilis esse credatur. & infra, Summa, & ineffabilis Trinitatis inuisibilem, incommutabilemque naturam ab omni conuertibilitate, siue in melius, siue in deterius, siue in quodlibet aliud, atque aliud remotam, atque discretam, vel sine illâ dubitatione credamus, vel qualicumque etiam intelligentiâ capiamus. Similia habet lib. 3. contra Maxim. cap. 12. Anastasius Synaita lib. 4. de rectis fidei catholicæ dogmatibus, Omni conuersione, & mutabilitate diuina natura est superior. Theodoret. dialog. 2. qui dicitur Inconfusus ex Ambrosio in expositione fidei. Quia Christus secundum beatam diuinitatis substantiam est perpetuò inconuertibilis, immutabilis, imparibilis, immortalis. Origen. lib. 1. Periarch. cap. 2. Sapientia Dei, que est unigenitus Filius eius; quoniam in omnibus inconuertibilis est, & incommutabilis, & substantiale in eo omne bonum est, quod vtiq; mutari, atque conuerti nunquam potest. Chryost. homil. 10. in cap. 1. Ioan. Longè enim ab immortalis illâ naturâ est transmutatio. Denique Synodus Alexandrina in Epistola ad Nestorium, quæ habetur tom. 1. Actuum Concilij Ephesini cap. 14. ait. Est enim Deus immutabilis, nullique alterationi obnoxius, semper idem, sui que similis, ut scriptum est, manens.

6. Quibus obiter manet reiectum deliramentum quorundam hæreticorum. Qui, teste Cyrillo Alex. lib. de rectâ fide ad Theodosium, dixerunt, diuinam naturam Verbi in terrenum corpus Christi conuersam fuisse. Simileque aliorum commentum. Qui apud S. Tho. 3. par. quæst. 2. artic. 1. in mysterio incarnationis fingebant transmutationem non naturæ diuinæ in humanam; sed ambarum in quamdam tertiam. De quibus erroribus agitur in tract. de Incarnatione.

7. Eandem catholicam veritatem agnouerunt Philosophi ethnici. Nam Philolaus apud Philonem in lib. de Mundi opificio Deum appellat vnum semper existentem, immoium, &c. Plato lib. 2. de repub. citatus ab Eusebio lib. 13. de Præparat. Euang. cap. 3. statuendam ait legem, esse, Ne cui liceat, mutabilem aliquo modo Deum appellare. Aristot. lib. 1. de Cælo text. 100. ait. Diuinum ipsum intransmutabile esse, necesse est, omne primum, ac maximè summum. & text. 113. dicit, Quod non habet principium, impossibile est mutari. Idemque docet in Metaph. varijs in locis. Adeòque inconfessò fuit apud præfatos illos sapientes, naturam diuinam debere immutabilem esse, vt Euripides apud Euseb. lib. 14. de Præparat. Euang. cap. 6. & Lucretius lib. 5. de naturâ eam Atheismi causam obtenderint, quòd Deus, si esset, mutabilis esset contra conceptum, & essentiam Deitatis. Quasi potius, Deum esse, quam Deum esse immutabilem, negandum sit.

Pro-

Propositio 2.

8 Ratione etiam naturali demonstratur, Deum omnino esse immutabilem.

Sex sunt attributa, seu perfectiones, seu predicata Dei, ex quibus à diuersis Theologis inferitur Dei immutabilitas; prout videre est apud Gillium lib. 2. de Deo tract. 8. cap. 3. & 4. & apud Fasolum 1. par. quæst. 9. artic. 1. dubit. 1. & 2. Alij enim, vt Agid. Durand. & Bassol. inferunt illam ex predicato entis à se. Alij, vt Bassol. Ricard. S. Tho. Bonau. Caiet. Syluest. ex predicato actus puri. Alij, vt Bassol. Ricard. S. Thom. Bonau. Altisiodor. Scot. Caiet. Palat. Cisterciens. nonnullique Patres ex predicato simplicitatis. Alij, vt Ricard. Durand. ex predicato summa perfectionis. Alij, vt Bassol. Gabr. Ocham. Mayron. ex predicato infinitatis. Alij, vt Bassol. Gabr. Ocham. Aliacens. Cistercen. Adam. Scot. Nouo Castro. ex predicato necessitatis. Quos omnes Gillius, & Fasolus citant, & eorum illationes sigillatim examinant. In quo proinde ego immorari nolo. Nam, quid de illis sentiam, ex probatione, quam iam exhibeo, propositionis data conflabit.

9 Primum enim, quod Deus sit immutabilis secundum substantiam, mutatione scilicet minus propria faciente transire subiectum de non esse ad esse, aut è conuerso, euidenter inferitur ex eo, quod sit necessario æternus à parte ante, & à parte post. Hoc enim ipso, quod Deus necessario semper existit, impossibile semper fuit eum à non existente ad existentem, atque adeò à non esse ad esse transire. Et hoc ipso, quod necessario semper existit, impossibile semper erit, transire eum de existente ad non existentem, siue de esse ad non esse, vt est manifestum. Quod est, eum esse immutabilem immutabilitate predicta. Quam quidem illationem esse immediatam, & à priori, atque adeò eiusmodi immutabilitatem ex necessaria æternitate tanquam ex altera proprietate Dei immediatè anteriori, loquendo metaphysicè, inferri, ex ipsis terminis est satis notum. Quomodo autem æternitas necessaria Dei ex predicato eius essendi à se etiam euidenter sequatur, ex dicendis disput. 9. conspicuum fiet.

10 Deinde, quod Deus immutabilis sit secundum intrinseca accidentia, mutatione videlicet propria supra commemorata, ex diuersis alijs Dei predicatis venit immediatè, cum euidentiaque inferendum, atque adeò demonstrandum, penes diuersas immutabilitates specialiores, quas immutabilitas secundum intrinseca accidentia (eaque seu predicamentalia, seu predicabilia) sumpta vniuersè comprehendit. Etenim, esse Deum immutabilem per acquisitionem alicuius complementi substantiæ suæ, ex quo videlicet, & ex præhabita substantiæ mediæ aliquâ vnione, Deus magis completus in suo esse, vel magis integer, vel maior euaderet; (vti per accretionem nutritiuam, augmentatiuamque euadunt viuentia creata), ex ipsius Dei necessariâ simplicitate, infra disput. 11. demonstrandâ sequitur euidenter. Quemadmodum, & esse Deum immutabilem per deperditionem, vel amissionem alicuius partis sui, qua in suo esse minueretur, vel decresceret, vel minor fieret, quàm antea erat; (vti viuentia creata per sui tum substantialem, tum quantitatiuam decretionem solent decrescere). Si enim Deus priori modo mutari posset, eo ipso

posset post mutationem non simplex, sed compositus ex partibus esse. Si posteriori, non simplex ante mutationem, sed ex partibus compositus supponeretur. Quod vtrumque ipsius necessariâ simplicitati manifestè aduersatur. Ex ipsaque subinde simplicitate oppositæ immutabilitates sequuntur. Idque immediatè, & à priori, vt ex terminis patet. Vnde August. lib. 6. de Trinit. cap. 6. & lib. 11. de ciuitate cap. 10. & Auctor libri de essentia diuinitatis apud August. in principio, Scholasticique colligentes ex simplicitate Dei immutabilitatem ipsius de immutabilitate duas predictas complectente veniunt intelligendi.

Esse verò Deum immutabilem per vnionem ad aliud quiddam, ex quo, & ex entitate diuinâ tanquam ex partibus quoquomodo incompletis naturâ suâ tertium quoddam compositum resularet; (qua ratione materia prima præcisè per vnionem ad formam mutabilis est, & vna pars integralis entis compositi per vnionem ad alteram iuxta dicta latius supra disput. 5. quæst. 5.), aut sequitur etiam immediatè ex diuinâ simplicitate, quatenus hæc vetat, ne Deus vt quid partiale, & incompletum veniat in compositionem, cum alio quopiam; si tamen id vetat simplicitas; aut, si id non vetat iuxta dicenda à nobis infra, disput. 11. vnice, & immediatè sequitur ex predicato actus purissimi, à quo habet Deus per nihil aliud à se distinctum perfectibile esse iuxta dicta disput. 1. quæst. 12. Si namque Deus isto genere mutationis mutabilis esset, non posset non esse perfectibilis per aliquod à se distinctum contra dictum predicatum actus purissimi: quandoquidem omnis pars ordinata naturâ suâ ad componendum simul cum alia aliquid totum, atque ita per se incompleta, eo ipso per vnionem ad aliam comparem perfectibilis est.

Esse autem Deum immutabilem per receptionem passiuam alicuius formæ, qua antea careret; aut per amissionem alicuius formæ, quam antea in se receptam haberet; (cuiuscunque demum rationis excogitetur talis forma, seu substantialis, seu accidentalis, seu perfectiua, seu deterioratiua, seu neuralis), ex predicato item actus purissimi omnis passiuæ potentialitatis expertis, quod Deus necessario habet iuxta dicta disput. 1. quæst. 12. citatâ, sequitur etiam euidenter. Idque immediatè, & à priori, vt satis ex se apparet. Quia eo ipso, quod Deus impotens necessario est ad recipiendum in se quamlibet formam, consequenter euadit impotens ad transeundum vel à non receptione ad receptionem, vel à receptione ad non receptionem cuiuslibet formæ. Quod ipsum est, esse eum immutabilem immutabilitatibus dictis. Sub quas certè cadit immutabilitas Dei localis casu, quod mutatio, cui ea repugnat, in receptione præsentia localis antea non habitæ, aut in amissione antea receptæ, aut in vtrâque supponatur consistere. Quo casu, & sensu immutabilitas Dei localis vnâ cum alijs, sub quas cadit, ex predicato actus purissimi Deo ipsi conueniente inferitur, vt constat.

Sumpta verò immutabilitas Dei localis pro impotentiâ mutandi locum, seu spatium locale; (præsciendâ ab eo, quod hæc mutatio in receptione nouæ præsentia super addita, vel amissione antea receptæ, aut in alio quopiam consistat), ex immanentia Dei demonstratâ disput. præced. venit cum euidentia inferenda immediatè pariter illatione. Ex eo enim, quod Deus est imensus, atque adeò necessario existens in omni omni-

omnino spatio locali, manifestè sequitur immediatè, Deum localiter mutari non posse, aut deserendo spatium antiquum, aut acquirendo nouum.

14 Ex quibus omnibus est colligendum, quid verum habeant, aut non habeant Theologorum sententiæ num. 8. indicatæ. Inferitur enim ex dictis primò, loquendo metaphysicè, vt loquimur impræsentiarum, diuersas esse Dei immutabilitates ex diuersis ipsius prædicatis immediatè sequutas pennis diuersas mutationes, quæ repugnant Deo. Ex quibus immutabilitatibus vnum diuinæ immutabilitatis attributum coalescit. Secundò inferitur, nullam eiusmodi immutabilitatem sequi immediatè ex prædicato entis à se; tamen omnes ex illo sequuntur mediatè, quatenus ex prædicato entis à se alia sequuntur prædicata illas immediatè inferentia, prout exposuimus. Tertiò inferitur, ex prædicato summæ perfectionis mediatè solum sequi eas immutabilitates, quas infert prædicatum actus purissimi ex illo immediatè sequutum iuxta dicta de huius conceptu disput. 1. quæst. 12. Quarto inferitur, ex prædicatis infinitatis, & necessitatis præcisè sumptis nullam Dei sequi immutabilitatem; bene tamen ex eis prout modificantibus alia prædicata. Nempe ex duratione necessariâ, & vtriusque infinitâ Dei inferitur ipsius immutabilitas quoad totam suam substantiam iuxta dicta num. 9. Et ex prædicatis necessarijs, aut etiam infinitis suo modo simplicitatis, & actus purissimi alia immutabilitates inferuntur iuxta dicta num. 11. & 12. Ac demum ex prædicato immensitatis, siue vbiuitatis necessariæ, & infinitæ circumquaque immutabilitas localis, prout dictum num. 13.

15 Vtrum autem Deus quoad actus suos liberos, siue contingentes intellectus, & voluntatis ita sit immutabilis, vt nullum eorum possit acquirere, vel amittere in tempore. Et vtrum eorum immutabilitas ad aliquam ex prædictis pertineat, vel aliam quamdam speciem immutabilitatis constituat, ex aliquo alio Dei prædicato ab omnibus prædictis diuerso immediatè oriundam, inferius determinandum, & explicandum est in tract. de Scient. & Volunt. Dei.

16 Sequitur iam, vt argumenta diluamus, quæ contra veritatem catholicam proposuit. 1. & 2. statutam, & demonstratam opponi solent. Sit primum. Sapient. 7. dicitur de diuinâ sapientiâ à Deo indistinctâ. *Omnibus mobilibus mobilior est sapientia.* Igitur Deus mobilis, atque adeo mutabilis est. Respondeo cum S. Th. 1. par. quæst. 9. art. 1. & D. Dionysio ab eo citato, sapientiam diuinam similitudinariè, seu metaphoricè dici mobilem, quatenus, dum omnia causat tum effectiue, tum exemplariter, omnia peruadere, à summisque ad infima, à præsentibusque ad futura procedere, quodammodoque subinde moueri videtur. Cum tamen cætera potius, quæ causat, moueat, quam in se moueatur.

17 Secundò obijcitur. Filius Dei de facto incarnatus est, vnitusque humanitati Christi Domini mediâ vnione hypostaticâ. Ergo de facto est mutatus. Nego consequentiam. Quia Filius Dei per Incarnationem non est alteratus intrinsecè, prout opus erat, vt mutaretur, iuxta definitionem mutationis expositam supra disput. 5. quæst. 5. quæ ad rem recognoscenda est.

18 Tertiò obijcitur. Deus de facto creauit Mundum, transiitque de non producente Mun-

dum ad producentem. Habuitque volitionem, & scientiam de Mundo existente, quam non haberet, si illum non creasset. Ergo de facto mutatus est. Nego consequentiam. Quia per actionem creatiuam Mundi non est Deus alteratus intrinsecè, prout ad eius mutationem requirebatur; vt constat etiam ex doctrinâ de mutatione dicta quæst. 5. disput. 5. traditâ, quæ ad rem item videnda. Per volitionem autem, & scientiam de Mundo existente, quam Deus liberè habuit ab æterno, vel eo ipso, quod illam habuit ab æterno, non potuit mutari, vt constat etiam ex definitione mutationis dato loco citato. De quo tamen plura dicenda sunt inferius tract. de Scient. & Volunt. Dei.

QVAESTIO II.

Verum immutabilitas speciale sit attributum Dei ab alijs diuersum. Et qualiter.

Aureolus apud Recupitum lib. 5. de Deo 19 quæst. 22. censet immutabilitatem Dei nullatenus ab eius necessitate in essendo distinguui. Alij vero Theologi communiter tum à necessitate in essendo, tum à cæteris attributis illam distinctam ponunt, qua ratione scilicet attributa sunt distincta inter se iuxta doctrinam generalem de distinctione eorum traditam supra disput. 2.

Propositio I.

Immutabilitas attributum est Dei à cæteris alijs aliter nuncupatis diuersum.

Consistit enim formaliter in impotentia Dei ad sui mutationem, in qua nullum cæterorum consistit formaliter. Vt discurrenti per singula notum fiet.

Arguitur tamen pro sententiâ Aureoli sic. 21 Per immutabilitatem formaliter Deus habet, vt non possit mutari ex *esse* in non *esse*. Sed idem formaliter habet per necessitatem, per quam etiam habet, vt non possit non *esse*. Ergo idem sunt formaliter necessitas essendi, & immutabilitas. Respondeo primò, estò immutabilitas, à qua Deus habet non posse transire ex *esse* in non *esse*, quæ pars quædam est attributi immutabilitatis iuxta dicta quæst. 1. non esset in Deo distincta formaliter ab eius necessitate essendi, adhuc attributum ipsum immutabilitatis ab ipsa necessitate essendi distinguendum fore formaliter tanquam includens ab inclusio; utpote quod plures alias immutabilitates sub se complectitur ab ipsa necessitate essendi manifestè distinctas formaliter, vt ex dictis quæst. 1. liquidum est. Respondeo secundò, necessitatem essendi in connexionem cum actu essendi consistere formaliter, non verò in impotentia ad non essendum, tamen eam inferat; vt supra disput. 3. ex dictis in Pharo Scient. disput. II. statutum est. Atque ita, licet immutabilitas Dei aliud non esset formaliter ab impotentia ad non essendum, adhuc ab illâ necessitas essendi distingueretur formaliter. Respondeo tertio, dato etiam, quod necesse-